

Några vackra och alldeles nyttryckta

VISOR.

Pris:

12 öre.

Svenska Snäck- & boktryckeriet. Karlberg, vid Stoc

N. 38

Innehåll:

Sjömännens afsked från sin brud.

Under häggarnes doft.

Drabanten Gustaf Öru.

Ny Beväringsvisa.

„Hör trumman går och krigstrumpeten ljuder“.

Sjömannens afsked från sin brud.

Kan ock sjungas som:

Ung Erik mötte Karin etc

Farväll min unga, sköna brud,
jag måste bort från dig.
Och när vi träffas vet blott Gud,
igen på lifvets stig.
Hör! redan afskedstimman slår,
ol torka bort ditt ögas tår.

Nej! låt den stråla, än en stund
mot mig i ögats frans;
der ler på trohets azurgrund
en evig kärleks glans.
I höstlik natt, vid stormens strid,
blir der min andes ljus och frid.

Säg! mins du än, den mörka lund,
der frid och skugga bo,
der vi en stjernströdd aftonstund
hvarandra svuro tro?
Och kyssen, brann uppå din munn,
som insegel, på vårt förbund.

Åck! gles och gul är linden nu,
och stormen hviner höst;
dock, hopp och minne skapa ju
ny vår, i våra bröst.
Vi skiljas, men med tro och hopp,
mot samma himmel se vi opp.

En kyss, ifrån din rosenmun,
du halda, gif mig den.
Och luta dig som förr en stund
emot mitt hjerta än;
som får jag drömma blott om dig,
der ute, uppå stormens stig.

När, flicka! på din fönsterkarm
en svala sätter sig,
och sjunger, flämtande och varm,
sitt qvitter glad för dig.
Tro att jag då har sändt dig den,
tro, att den kom ifrån din vän.

Gråt ej! om i det yda haf
en enslig bädd jag får.
Du kan ej pryda der min graf
med blommor och en tår.
Du minns ju stundom mig ändå
och längtar till mig i det blå.

Men rostar ringen på din hand,
din kärlek och din tro,
då res ett kors vid havvets strand,
der storm och bränning bo,
då först som död, du sörje mig,
död, för min hembyggd, och för dig. — —

Hvi, blir du blek? Jag vet förväl,
det kan ej blifva så.
Med varma strålar ser din själ
ur trogna ögon blå.
Du himlens dröm, du lifvets natt,
du själens fröjd, du lifvets skatt.

Ännu en kyss, en enda blott
och se'n vi skiljas åt.
Ännu en blick, det känns så godt,
så himmelskt i min själ.
Min ros är du, en vind jag är,
och nu farväl, du är mig kär.

Under häggarnes doft.

Kan ock sjungas som: *"Björkens hemlighet"*

I den stilla dal, i den gröna sal
mellan björk och al står en hägg i blomma,
och nog mins du den, du mitt hjertas vän;
och nog mötas vi der än.

Som en drifvas snö, som ett skum på sjö,
som en hvitklädd snö står vår hägg i blomma,
Som en aftonfläkt, när en sol är släckt,
är så luf hans andedrägt.

O hur långt ifrån ryker stridens dån,
och en storm med hån öfver hafvet brusar.
I vårt lugna bo, der är hopp och tro,
der är blomsterdoft och ro.

Hela skogens magt i sin sommarprakt
står kring oss på vakt med gevär på axel.
Och vår fältmusik, den är skön och rik,
fogelsång i skog och vik.

Och vårt lilla krig mellan mig och dig
på den gröna stig är ett krig med kyssar,
och det är vår sed, när vi sluta fred
ge vi lilla hjertat med.

Säg, vill du dervid byta bort vår frid
mot all kif och strid, som i världen vanka,
vill du öm och from mot all rikedom,
byta bort vår hägg i blom?

Vän, o säg ej mer, att vår sol går ner
när den skönast ler, lifvets korta glädje;
o, så viska att, våra hjertans skatt
är en doft i sommarnatt.

Du mitt hjertas vän, solen sjunker, men
han går upp igen öfver gyllne vågor.
Och vårt lif förgår, men vår kärlek slår
åter blom i evig vår.

Drabanten Gustaf Örn.

Kan ock sjungas som: *Kung Carl den unge hjälte.*

Kung Carls bedrifter flögo kring hela jordens ring
Fast darrande af nöjen, med mången underting.
Hans namn med stolthet nämndes i hydda och palats,
Hans bild i hvarje boning på väggen hade plats.

Bland kända folk på jorden, hans vänner alla var,
Så sad' en jemnluk like, han haft och ännu har.
Det sägs att samma hjerta som brann i bådas barn,
Att samma klinga fördes af en och samma arm.

En dag, då konung Ludvig vid bordet satt och åt,
Omgifven af sitt hoffolk, af allmän prakt och ståt,
Då yttrades «man skulle bra gerna vilja se
Hur svenska kungens bussar såg ut och sig bete».

Då reser vår minister sig upp från bordets rand
Och sade: «Eder önskan kan ske i denna stund;
Ty en af hans soldater, som kom med bref i går,
Med posten utanföre, vid slottets portar står».

«Låt honom genast komma till oss i salen in!
Utropade kung Ludvig, med glädje i sitt sinn'
De fröknar och prinsessor, en rad så lång och skön,
De rerte sig från bordet och höjde samma bön.

Nu hördes vapenskrammel och tunga steg i dörr'n
Och in i salen träder drabanten Gustaf Örn.
Han gjorde krigarställning, så golfvet darrade,
Och skylldrade med svärdet så fönstren skallrade.

Der blef ett dån i salen och mången hofman log
Men karolinen vredgad mot sverdets fäste slog
Så bordets grunder skälfdes, men allt blef åter tyst.
Nu hördes icke mera det allra minsta knyst.

Lång var han som en hjeite och rak och axelbred,
Med gräsprängt hår som räckte till skulderbladen ned.
Hens ansigte var krutstänkt med stora svärdshugg på
Som ännu voro röda, hans ögon voro blå.

På hufvudet han hade en grå bredskyggig hatt,
Och slutet till om lifvet ett elghudskyller satt.

Om lifvet satt ett bälte, ovanligt bredt och stort,
Den blåa rocken fängelad på vederbörlig ort.

Vid sidan hängde svärdet, blankt som en solklar våg.
Och uti venstra handen man tvenne handskar såg.
Af buffelläder voro hans stöflar, likaså,
Med jernbeslagna sulor och stora sporrar på.

När kungen och hans hoffolk på honom länge sett,
Hvarunder mången af dem hans ansigte belett,
Då yttrades man skulle förfriskning honom ge,
På det man äfven skulle hans matlust ock få se.

Då genast kom en junker med slisk, konfekt och vin
Och bjöd åt karolinen, som med en fintlig min
Nu hela flaskan tömde uti ett andedrag,
Och se'n konfekter sväljde uti ett enda tag.

Luga står han der och stilla, liksom ett gammalt träd,
Man kan ej vara farlig att leka litet med, —
Så tänkte en fäktmästare, som kom på ärligt sätt,
Och bjöd åt karolinen en liten fin florett.

Men denne stod orörlig och klingan icke tog,
Då fransman honom fintligt uppå hans näsa slog.
Till hofvets största nöje, som såg på detta sprätt;
De reste sig vid bordet allt under skämt och skratt.

Nu brunne bussens ögon. Framåt ett steg han tog
Och fransmannen för örat med flata handen slog
Så att han flög i gäggen och dog i samma stund
Och blodet vida stänkte kring salens hela rund.

De sköna falla neder i vanmakt en och hvar
Och sjelfva kungen ryser för en så bister kar.
Men vår minister skyndar få karolinen ut,
Från det bestörta hofvet och dermed saken slut.

Det sägs att än det synes ett hål i väggen der,
Der fransmannen har stupat uttyder man så här;
Till minne af en örfäl utaf en karolin
Som intet ville fäkta, men slås af sjelfva hin.

Pehr Tomason.

Ny bevaringsvisa

Hör bevaringsgossar den tiden åter inne är
Vi nu få mötas på här,
För att fatta ett gevär,
Ej stå trumpen sur och tvär,
För att man har fått skiljas ifrån sin hjärtans kär.

Våra kläder lämnas, en liten stund till trossbon gå,
För att få kronans kläder som vi ska' hafva på.
En rensel och ett bandolär,
En tallrik och en skål med mer,
Som hör till kronans sängkläder mer, så gå vi till kasern.

När vi få kronans sängkläder, fattas intet mera då,
Jo, något i madrassen för att ligga på.
Omkring en halmdrög gör en rund
Och stoppar den en liten stund
Strax ha' vi både dynan och så madrassen full.

När sängen är i ordning, vi ner till krögarfickan gå,
För att få oss förstärkning med öl och mat också.
Sen blir det att bereda sig
När natten den har gått förbi
Att väckas af reveljen och på exisen ut.

Om någon nu vill veta om provianten som vi får,
Så är det bröd och välling som kronan oss består,
Sen få vi ärter, fläsk och kött
Kanhända någon annan rätt,
Jag tror att apetiten till slut för oss går bort.

Nu glas framställer krögarfar,
Han vill ntt vi ska' dricka blott att vi pengar har,
Men tager våra pengar slut
Så är krediten också slut
Då lämnas intet mera här då blir han sur och tvär.

Musik och trummor ljuda och dansen går med lätta steg,
Och fickan tas på svängen, hon är så nått och vig,

Om någon nu vill veta hvad proviant vi få,
Så är det gröt och ärter om kronan oss består,
På detta fält, det stora, i våra unga dar
Vi gå i krigets skola för kung och lands försvar.

Nu vill jag afsked taga med små och stora här,
Af unga och af gamla, som uppå heden är,
Om ni också vill veta hvem visan diktat har,
Så är det Gustaf Larsson som är från Karlstads stad.
På detta fält, det stora, i våra unga dar
Vi gå i krigets skola för kung och lands försvar.
Inlemnad till Svenska Visförlaget af förf. musikaaten G. Larsson.

Fosterlandssång och Marsch.

Hör trumman går och krigstrumpeten ljuder,
Gladt ut till strid för vår kung och vårt land,
Äffad genklang i soldaternas hjerta ljuder;
Vid denna ton hur hans själ står i brand.

Far då väl, ömma vän!
Far då väl, mor och far!
Kommer jag ej mer igen,
Uti striden jag stupat har.

∴ Fädernesland! o du kära, vår stolthet och vår ära,
Hvem vill för dig ej med glädje och fröjd offra sig? ∴

Framåt det bär med stridsbaneret i spetsen,
Omt fiendens skaror vi tåga fram,

∴ Allt mer svidgar den trånga kretsen,
U t små knesap blott för rök g och dam,

Dock jag vika ej skall,
Ty vår fana så god
Uppå fiendens vall

Jag plantera skall med mod.

∴ Fädernesland! o du kära, vår stolthet och vår ära,
Hvem vill för dig ej med glädje och fröjd offra sig? ∴